

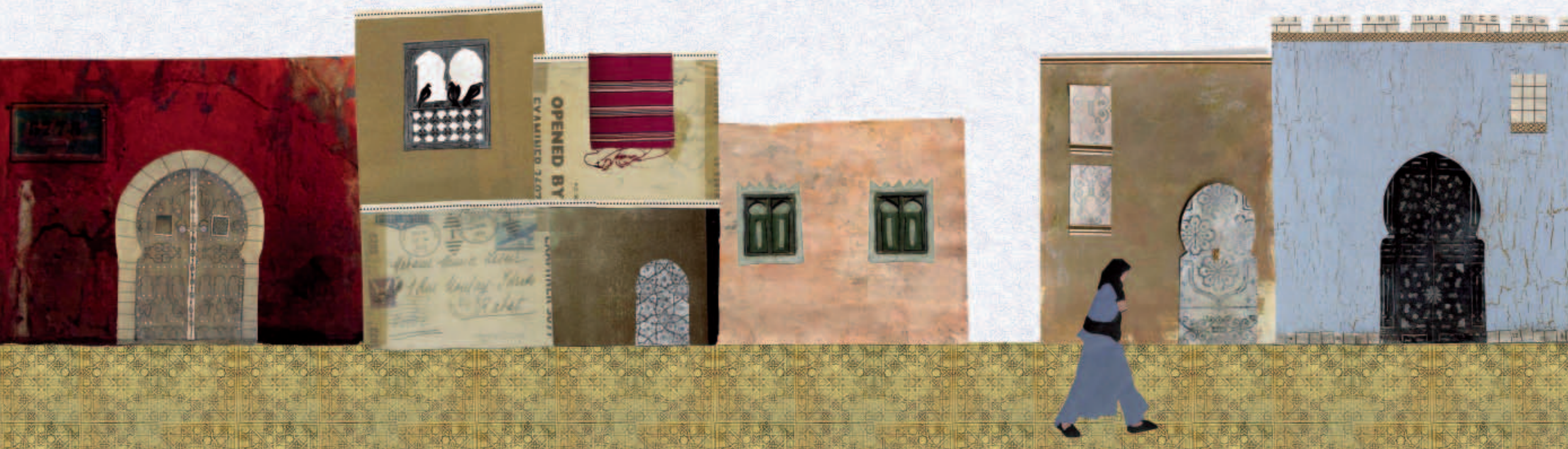
Een straat vol huizen.
Als een vreemde puzzel.
En ik heb nog
één stukje over.

Een stukje vrouw.

In welke deur
zal ik haar leggen?
In welk huis
komt ze thuis?

Kun je weggaan van jezelf
en thuiskomen bij een ander?
Hoe vreemd kun je gaan
in je eigen huis
en thuis zijn in een ander?

Het hangt, zo bedenk ik nu,
van dat andere af
en veel minder van jezelf.
Dan je denkt.





Begrijpen is een werkwoord
dat angst inboezemt.
Het heeft iets van grijpen.


Als ik jou wil begrijpen
en jij wilt mij,
dan volstaat
een hand in hand niet.
Dan is het eerder
een arm in arm,
een omarming van gedachten.

En niemand die goed weet
waar en hoe
en wanneer het grijpen
precies begint.

Slangenbezweerders
blazen onzichtbare
draadjes van klanken.
En ze rijgen er slangen aan.

En toeschouwers.

Het is een vreemd spel.
Maar wie speelt met wie?



In de galerij
van wat vreemd is,
zit een onbekende.

Hij bracht zijn eigen heimat mee
waarop het zacht zitten is.
En een stok.
Om vreemde gedachten
van zich af te slaan.

Ik probeer hem te begrijpen.
Maar begrijpt hij mij?
Komt hij wel eens
van zijn heimat af?
Of roert hij zijn stok?

In gedachten
neem ik plaats in een nis
die nog openstaat voor alles
en neem me voor
haar niet te vullen.
Met vooroordelen.

En in de nis naast mij net hetzelfde.
En in de nis naast die nis ook.
Enzovoort.
Nissen vol menselijk denken.

En ik vraag mij af:
moeten we de muren slopen
of gewoon uit de nissen komen?

